

РЕШЕНИЕ

Номер 155

06.11.2020 г.

Град Велико Търново

В ИМЕТО НА НАРОДА

Апелативен съд – Велико Търново

Първи наказателен състав

На 05.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
ПЛАМЕН ПОПОВ

Секретар: ВАНЯ Г. ЧАНТОВА

Прокурор: Радослав Николаев Косев (ОП-Велико Търново)

като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ПОПОВ Наказателно дело за възобновяване № 20204000600263 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК по искане на осъдения Г. С. М. за възобновяване на НОХД № /2019 г. на РС Ловеч. Първоначално, искането е постъпило във ВКС, тъй като е било изложено основание за възобновяване с право основание чл. 423, ал. 1 от НПК. С Решение № 104 от 03.08.2020 г. на ВКС по н.д. № 388/2020 г., с което НО е оставено без уважение искането на осъдения Г. С. М. за възобновяване на производството по НОХД № 126/2019 г. на Районен съд Ловеч. В същото решение е указано делото, ведно с искането за възобновяване, да се изпрати на ВТАС за произнасяне по основанията по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК.

В искането, извън частта по чл. 423, ал. 1 от НПК, са посочени процесните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК за възобновяване на наказателното производство. Излага се, че наложеното наказание било несправедливо. Следвало да се наложи такова към минималния размер, предвиден в закона. Нямали доказателства за виновен осъден от страна на Г. М.. Представените по делото доказателства били противоречиви. Разпитаните свидетели не помнели какво се е случило, а една от тях нямали връзка с предмета на делото или нямали претенции към

съдимия. Не се доказало, че М. е извършител на престъплението. Съдът не е дал решение по вътрешно убеждение, а се произнесъл с доводи, наложени от прокуратурата. Защитникът на М. не му казал, че трябва да се яви в съдебното здание на РС Ловеч. Защитата на този адвокат не била обективна, тъй като се съгласявал с всички направени искания и действия пред съда. В мотивният акт били допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като нямало изложение на обстоятелствата от обективна и субективна страна. Предвиденото общо наказание следвало да бъде с други осъждания, а не с такива, които взел предвид съда. Неправилно било приложението на чл. 24 от ЗОДП, тъй като липсвали предпоставките за това.

Претендира се да бъде отменена Присъда № 25 от 28.11.2019 г. по ХД № 126/2019 г. на РС Ловеч и делото да бъде върнато за ново разглеждане, за да бъдат отстранени допуснатите нарушения.

В съдебно заседание осъденото лице Г. М. и назначеният служебен защитник адв. И. А. от ВТАК поддържат направеното искане.

Прокурорът от ВТАП изразява становище, че искането следва да се разгледа без уважение като неоснователно. Счита, че не са допуснати откритите в него нарушения на материалния и процесуалния закон и излага мотивите в тази насока.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за съществуване на заявените в искането основания за възобновяване на делото, в мотивите на правомощията си по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането на осъденото лице Г. С. М. за възобновяване на наказателното производство е подадено в предвидения шестмесечен срок чрез районния районен съд. Същото е допустимо. Искането е подадено от процесуално легитимирана страна по чл. 420, ал. 2 от НПК и в предвидения срок по чл. 421, ал. 3 от НПК. Предмет на искането е акт, попадащ в категорията на визираните в чл. 419, ал. 1 от НПК. Разгледано по съществото на неоснователно по следните съображения:

С Присъда № 25 от 28.11.2019 г. по НОХД № 126/2019 г. Районен съд Ловеч е признал подсъдимия Г. С. М., роден на 22.03.1984 г. в гр. Бургас, живеещ в гр. Бургас, ул. *****, с настоящ адрес гр. Бургас, *****, български гражданин, със средно специално образование, неженен, работи, осъден, с ЕГН ***** за виновен в това, че на 28.06.2013 г. пред

лежен орган на властта - Прокуратура на Република България, набедил И. М. - служител в Сектор „ООМЛС” при ГД „Национална полиция”, в ършено престъпление по чл. 301, ал. 1 от НК - „поискал сумата от порядъка 1500 лв. до 3000 лв., за да бъдат пуснати на условни предсрочно обождаване” и престъпление по чл. 213а, ал. 3, т. 5, предл. първо от НК - нудвал мен и лишените от свобода и ги заплашвал с вътрешни присъди”, о знаел, че е невинен, поради което и на основание чл. 286, ал. 1, предл. во от НК и чл. 54 от НК го е осъдил на четири години лишаване от свобода бщественно порицание, което да се изпълни чрез прочитане на присъдата по иовъзел гр. Бургас.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б” от ЗИНЗС съдът е определил воначален строг режим за изтърпяване на така наложеното наказание лаване от свобода.

На основание чл. 25, ал. 1 във вр. с чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от НК съдът е еделил общо най-тежко наказание по настоящата присъда и по Присъда № от 23.02.2016 г. по НОХД № 6088/2015 г. по описа на РС Бургас, влязла в а от 16.06.2016 г. и по Присъда № 12 от 11.03.2015 г. по НОХД № 29/2015 а РС Царево, влязла в сила от 27.03.2015 г., в размер на четири години лаване от свобода и обществено порицание, което се изпълни чрез читане на присъдата по радиовъзел град Бургас.

На основание чл. 24 от НК съдът е увеличил така определеното общо -тежко наказание с една година, като подсъдимият М. да изтърпи азание – пет години лишаване от свобода.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б” от ЗИНЗС съдът е определил воначален строг режим за изтърпяване на определеното общо най-тежко азание „лишаване от свобода”.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК от така определеното и увеличено общо -тежко наказание от пет години лишаване от свобода съдът е приспаднал мето, през което подсъдимия М. е бил с мярка за неотклонение „задържане стража” като обвиняем и подсъдим по НОХД № 29/2015 г. по описа на РС ево, считано от 05.08.2014 г. до 27.03.2015 г.

На основание чл. 25, ал. 2 от НК съдът е приспаднал времето, през което съдимият М. е изтърпял наказание „лишаване от свобода” по групирани есъди по НОХД № 29/2015 г. по описа на РС Царево и по НОХД № 8/2015 г. по описа на РС Бургас.

На основание чл. 27, ал. 1 от НК съдът е присъединил изцяло така еделеното и увеличено общо най-тежко наказание по настоящата присъда пет години лишаване от свобода към неизтърпяната част от наказанията по съдите, групирани по НЧД 1289/2012 г. на РС Бургас.

Осъдил е подсъдимия Г. С. М. да заплати по сметка на Районен съд веч разноски по делото в размер на 17 лева.

Първоинстанционната присъда не е била обжалвана или протестирана и язла в сила на 14.12.2019 г.

Осъденото лице Г. М. твърди, че по делото липсват доказателства, от то да се направи извод за виновно поведение от негова страна. На л. 8 – 9 приложената по ДП Преписка № 1345 от 2013 г. на Окръжна прокуратура веч се съдържа жалба вх. № 14312/28.06.2013 г. от Г. С. М. , адресирана до авния прокурор на РП България”. В жалбата М. е заявил, че служителят в гор „оперативно обслужване на местата за лишаване от свобода” при ГД Т” - свид. И. М. му е поискал подкуп от порядъка на 1500 лв. до 3000 лв. за възможността М. да бъде пуснат „условно безсрочно освобождаване”. В дата жалба Г. М. твърди и, че след като М. му е поискал подкуп, а той не е дал, го е заплашвал както него, така и други лица изтърпяващи наказание шаване от свобода” с вътрешни присъди, карцер, като дори му бил заявил, ще накара друго лице да напише фалшива жалба срещу него. От ериалите по преписката е видно, че по повод тази жалба е извършена верка от ОП Ловеч. След приключване на проверката, с постановление от 12.2013 г. по преписка № 1345/2013 г. по описа на ОП Ловеч, е отказано азуването на досъдебно производство за извършени от свидетеля И. М. стъпления по чл. 301, ал. 1 от НК, по чл. 282, ал. 1 от НК и по чл. 387 от . Въпреки проведеното разследване, не са установени каквито и да било ни И. М. да е извършил престъпление. Сочи се, че М. не разполага и с вомощия да влияе върху изготвянето на предложения за условно дрочно освобождаване на лишени от свобода. Същият е служител на Р, а не на МП /Затвора Ловеч/. Не е установено, като оперативен работник лужващ 30 „Атлант” Троян, свид. М. да е изнудвал подсъдимия или други лени от свобода, като ги заплашва с утежняване на тяхното положение в зорническото общежитие.

От материалите по делото е видно също, че срещу Г. С. М. е било водено № 171/2013 г. по описа на РУ на МВР гр. Троян за извършено

стъпление по чл. 209, ал. 1 от НК. Действията на свид. И. М. се изразяват в а, че като служител в Сектор „ООМЛС” при ГД „Национална полиция” е отвил докладна записка вх. № Я-24067/05.04.2013 г. на ГД „Национална иция”, която е послужила като законен повод по смисъла на чл. 208, т. 1 от К за образуване на досъдебното производство срещу М.. Преди жалбата до вния прокурор, осъденото лице М. е подал и други две жалби против И. М. азследващия Станислав Великов /от 14.06.2013 г. и от 11.07.2013 г./, в то пред органите на полицията е твърдял, че му е искан подкуп и му е зван психически тормоз. По делото е безспорно, че набедяването на ицейския служител И. М. е извършено пред надлежен орган на власт, който и право да възбуди наказателно преследване срещу набедения, а именно куратурата на Република България. Макар в жалбата с вх. № 12/28.06.2013 г. Г. С. М. да нарича И. М. „следовател”, няма съмнение, че ае да припише престъпление именно на това лице. Към преписка № 5/2013 г. на ОП Ловеч са приложени обяснения от осъдения М., в които е заявил, че „следователят в ЗО „Атлант” е един и това е И. М.”. В обобщените по делото обяснения на Г. М., дадени пред друг съдебен състав НОХД № 1284/2016 г. на ЛРС също става ясно, че жалбата до Главния курор е насочена срещу свидетеля И. М.. От обясненията, както и от текста жалбата, подадена от М. до прокуратурата става ясно, че осъденото лице ае против И. М. да започне наказателно преследване. Не се изказват дположения, а се отправят твърдения за извършени престъпления по чл. , ал. 1 от НК и по чл. 213а, ал. 3, т. 5, предл. първо от НК. Тъй като деният Г. М. е осъзнавал неистинността на тези свои твърдения, деянието чл. 286, ал. 1, предл. първо от НК е осъществено и от субективна страна.

Не се установява доказателствата по делото да са противоречиви или да авят съмнения в извършване на деянието от страна на Г. С. М. . В съдебно дание на 28.11.2019 г. свидетелят И. М. описва отношенията си с деното лице и последвалата след жалбата проверка, отрича да е отправял лахи или да е искал подкуп, поддържа показанията, които е дал по време на , след прочитането им по съответния ред. Тези показания кореспондират с ултата от приложената по делото Преписка № 1345 от 2013 г. на Окръжна куратура Ловеч. Свидетелят Пламен Пенчев е лишен от свобода, който е в една килия с Г. М. в ЗО „Атлант”. Разяснява, че в затвора полицейският жител И. М. е бил наричан „следовател”, М. не му е отправял заплахи, а Г.

пуснал слух сред останалите затворници, че е давал пари на М., но не било ясно за какво. Свидетелят Станислав Великов потвърждава, че като началник е водил разследване срещу Г. М., като също е бил обвинен от него, че искал подкуп. По повод жалбите на М. е бил отведен от участие по делото срещу него. Апелативният съд не установи противоречиви доказателства по изказванията на разпитаните свидетели са логични и последователни. От доказателствата по делото може да се направи категоричен и безспорен извод, Г. М. е извършил престъплението, за което е бил предаден на съд. Не се установява при изготвянето на обвинителния акт да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия. Произнесеното от съда определение по чл. 248, ал. 5 от НПК не е било атакувано от страните в производството. Особено твърдението, че осъденото лице е било лишено от право да участва в доказателното производство е налице влязло в сила решение на ВКС по н.д. № 1000/2020 г., първо НО.

Неоснователни са и възраженията в молбата за явна несправедливост на наложеното наказание лишаване от свобода. В мотивите на присъдата е даден обяснителен отговор за съответност на наложеното наказание за извършеното престъпление по смисъла на чл. 35, ал. 3 от НК. Районният съд е взел предвид смекчаващите вината обстоятелства - високата обществена опасност на обвиняемия и дееца, произтичаща от миналите му осъждания, както и от това, че обвиняемият извършил престъплението докато е изтърпявал ефективно наказание лишаване от свобода. Не са намерени смекчаващи вината обстоятелства, които да обосновават отмяна или изменение на присъденото наказание. Съдът е установил и настоящият съдебен състав. За престъплението по чл. 286, ал. 1 от НК са предвидени наказания – лишаване от свобода от една до шест години и лишаване от свобода с лишаване от политическо участие. Наложеното наказание е малко над средния размер, но е пропорционално на тежестта на деянието и съответно на целите на чл. 36 от НК. Съобразно с изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗИНЗС, съдът е определил извънредно строг режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

Групирането е по правилата на чл. 23 и чл. 27 от НК, като съдът е определил общо наказание, съответно на най-тежкото от наложените. В молбата се претендира друго групиране, без да се сочи конкретно какво следва

бъде то. Правилно е приложението на чл. 24 от НК. Г. М. е осъждан надесет пъти за тежки умишлени престъпления, като многократно му е дадено наказание лишаване от свобода. Наложените наказания на осъденото Г. М. не са постигнали своята възпираща и превъзпитателна роля. Същият демонстрира незачитане на нормите на обществото и законите. Това налага от съда, че осъденото лице М. е с трайно установени престъпни навици и висока степен на обществена опасност. Правилен е извода на ЛРС, че за поправянето на превъзпитанието на Г. М. е нужно същият да изтърпи още една година лишаване от свобода, с която на основание чл. 24 от НК е увеличил предвиденото общо наказание от четири години на пет години лишаване от свобода по описаните по-горе присъди.

Липсват основанията за отмяна или изменение по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК, тъй като законът е спазен, няма допуснати съществени процесуални нарушения, а наложените наказания не са явно несправедливи.

По изложените съображения направеното искане за възобновяване на наказателното производство е неоснователно и следва да се остави без значение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Г. С. М. за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 126/2019 г. на апелативен съд Ловеч, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____